

Ποιός “νέος Πατριωτισμός”, κυρία Πρόεδρε;

Του Θανάση κ.

Μέρα που είναι δεν ήθελα να αντιδικήσω με την νέα μας Πρόεδρο της κα. **Αικατερίνη Σακελλαροπούλου**.

Της εύχομαι προσωπικά – όπως εύχομαι και σε όλους εσάς – **Χρόνια Πολλά για την Πατρίδα μας**.

Αναγκάζομαι, όμως, να παρατηρήσω τα εξής, για τον τηλεοπτικό της διάγγελμα “επί τη επετείω”:

***Πρώτον**, δεν καταλαβαίνω τι θα πει “νέος πατριωτισμός”. Για την ακρίβεια, ξέρω ότι τον όρο τον χρησιμοποιούν συστηματικά όσοι – στην ουσία – **αρνούνται** τον Πατριωτισμό!

Μπορούμε να λέμε ότι ο Πατριωτισμός προσλαμβάνει διαφορετικό περιεχόμενο από εποχή σε εποχή. Αλλά δεν παύει να είναι Πατριωτισμός – όχι νέος ή παλιός – πατριωτισμός! Δηλαδή **“αγάπη για την Πατρίδα”**.

Και Πατρίδα είναι πάντα μια **“αίσθηση κοινότητας”** και μια **“αίσθηση του ανήκειν”**, ευρύτερη από την οικογένεια, τη φάρα τη φυλή και την επιτοπιότητα.

Η Πατρίδα όμως, αφορά ένα **δεσμό** ανάμεσά μας, **πέρα** από τα στοιχεία της ατομικής καταγωγής καθενός από μας.

Δεσμό ευρύτερο, συναισθηματικά φορτισμένο και **ιστορικά** ριζωμένο.

Το με ποιούς άλλους έχετε την ίδια γλώσσα, μοιράζεστε τα ίδια ήθη και έθιμα, τον ίδιο Πολιτισμό, την ίδια συλλογική ταυτότητα, ανήκετε στην ίδια **ευρύτερη κοινότητα** και έχετε την ίδια **“αίσθηση του ανήκειν”**.

Σας ενώνουν όλα αυτά για τα οποία είστε **συλλογικά υπερήφανοι**.
Και σας ενώνουν **κοινού κώδικες συμπεριφοράς**.

Κοινές **αξίες** και κοινός **Πολιτισμός**.

Ό,τι δίνει “ηθική διάσταση” στα άτομα και τα κάνει **“Πρόσωπα”**.

***Δεύτερον**: Όλα αυτά **εξελίσσονται**, ασφαλώς, αλλά διαμορφώνονται μέσα από **αιώνες** και αλληπάλληλες γενιές: από τους αγώνες τους και τις συλλογικές εμπειρίες τους, και τους θριάμβους ή τις καταστροφές τους – ή ό,τι εβίωσαν συλλογικά ως “θριάμβους” ή ως “καταστροφές” – και τον **Πολιτισμό που σώρευσαν**, και τις αναμνήσεις που πέρασαν από γενιά σε γενιά και τη γλώσσα που εμπλούτισαν (ή φτώχυναν) και τα **μνημεία** Πολιτισμού που έφτιαξαν και τους **καθόρισαν**.

Κι αυτά όλα είναι **πραγματικά** και **“φαντασιακά” ταυτόχρονα**:

–Είναι **πραγματικά**, γιατί σμιλεύτηκαν μέσα σε **ιστορικά** – συχνά δραματικά γεγονότα – που **χάραξαν το υποσυνείδητο** των λαών από γενιά σε γενιά.

–Και είναι **“φαντασιακά”**, διότι όλο αυτό το συλλογικό πολιτιστικό υποσυνείδητο γέννησε μέσα από τη φαντασία των ανθρώπων μύθους και “εκδοχές” της Ιστορίας και Πολιτισμό που καθόρισε την **Ταυτότητα** των λαών.

Η Πατρίδα των **νεοΕλλήνων** είναι διαφορετική από τις Πόλεις-πατρίδες των Αρχαίων Αθηναίων ή των Αρχαίων Σπαρτιατών.

Είναι ευρύτερη και έχει πολύ μεγαλύτερο ιστορικό βάθος.

–Αλλά εκείνοι είχαν τον **“Παιάνα”** τους, όπως εμείς έχουμε το **“Τη Υπερμάχω”** μας.

–Εκείνοι είχαν τις **ενδο-ελληνικές συγκρούσεις** τους, όπως κι εμείς έχουμε τις **φαγομάρες** μας.

–Εκείνοι, ενώνονταν **προ κοινού εχθρού** και **νικούσαν** – συνήθως πέρα από κάθε προσδοκία – **πολύ περισσότερους**.

Όπως ακριβώς κάναμε κι εμείς το 1821 και το 1912 και το 1940.

–Εκείνοι **έμεναν όρθιοι**, όταν όλοι οι άλλοι είχαν **λυγήσει**.

Όπως ακριβώς κάναμε κι εμείς, αρκετές φορές...

–Εκείνους τους ένωνε **κοινή γλώσσα** έναντι όλων των άλλων, όπως ακριβώς κι εμάς μας ενώνει **η ίδια γλώσσα**.

–Εκείνοι **νοσταλούσαν την γενέτειρά τους** – το “σύνδρομο του Οδυσσέα” – και έκαναν τα πάντα για να επιστρέψουν στην Πατρίδα τους,

όσο **δύσκολο** κι αν ήταν όσο κι αν τους είχε **πικράνει** – όπως ακριβώς κάνουμε κι εμείς.

–Εκείνοι θεωρούσαν **τραγική κατάληξη** να πεθάνουν “**οδοιπόροι στα Σούσα**” (παρά τις **τιμές** που θα τους επιδαψίλευε ο “**Αρταξέρξης**” – όπως ακριβώς κι εμείς.

Και τι φρικτή η μέρα που **ενδίδεις**
(η μέρα που **αφέθηκες κ’ ενδίδεις**),
και φεύγεις οδοιπόρος για τα Σούσα,
και πιαίνεις στον μονάρχη Αρταξέρξη
που ευνοϊκά σε βάζει στην αυλή του,
και σε προσφέρει σατραπείες, και τέτοια.

Και συ τα δέχεσαι **με απελπισία**
αυτά τα πράγματα που **δεν** τα θέλεις.
Άλλα ζητεί η ψυχή σου, γι’ **άλλα κλαίει**
τον έπαινο του Δήμου και των Σοφιστών,
τα δύσκολα και τ’ ανεκτίμητα Εύγε·
την Αγορά, το Θέατρο, και τους Στεφάνους.
Αυτά πού θα στα δώσει ο Αρταξέρξης,
αυτά πού θα τα βρεις στη σατραπεία;
και **τι ζωή χωρίς αυτά θα κάμεις;**
(Καβάφης, Σατραπεία).

Η Πατρίδα **δεν είναι “παλιό ρούχο”**, να το πετάξουμε και να βάλουμε νέο – πιο “μοντέρνο” – στη θέση του.

Η Πατρίδα **δεν είναι προπαγανδιστικό δημιούργημα ή “καθεστωτικός μύθος”**, να τον αλλάξουμε και να προσαρμοστούμε σε ένα νέο “καθεστώς” (στηριγμένο σε καινούργιους προπαγανδιστικούς μύθους).

Η Πατρίδα μας είναι η **συλλογική μας ταυτότητα**. Και οι συλλογικές ταυτότητες **δεν αλλάζουν όπως οι μόδες**, που έρχονται και παρόνται...

***Τρίτο:** ο Πατριωτισμός έχει τεράστιο **ιστορικό υπόβαθρο** και ακόμα μεγαλύτερο **συναισθηματικό φορτίο**. Επειδή είναι η “**υπέρτατη συλλογικότητα**” που δίνει – εντός της – “**Πρόσωπο**” στους ανθρώπους, τους **εμπνέει στα εύκολα** και – κυρίως – **στα δύσκολα**. Ακόμα και κόντρα στη συμβατική λογική.

Κόντρα στη λογική του **ιδιοτελούς** οφέλους και της χρησιμοθηρίας.

Τους εμπνέει **να αγαπάνε**, κόντρα σε “υπολογισμούς”, να **αντιστέκονται**, κόντρα σε συσχετισμούς, να **θυσιάζονται**, κόντρα σε θεμελιώδη “ένστικτα αυτοσυντήρησης”.

Τους εμπνέει να δημιουργούν και να “θεώνονται” – **δηλαδή να ξεπερνούν μέσα από τη “φήμη”** που θα αφήσουν πίσω τους, **το φόβο του θανάτου**.

Χωρίς τέτοια αισθήματα και χωρίς τέτοιες συναισθηματικές **υπερβάσεις**, τα άτομα **δεν** γίνονται ποτέ “Πρόσωπα” – μετατρέπονται: είτε σε **“ανδράποδα”** είτε σε **“αγρίμια”**.

Τα γυμνά άτομα – που **δεν** είναι “πρόσωπα” – **δεν** έχουν Πατρίδα, αλλά **δεν** έχουν και τίποτε άλλο...

Δεν θα γίνουμε γυμνά άτομα!

Ποτέ δεν ήμασταν. Και – ευτυχώς – κουβαλάμε τέτοιο Πολιτισμό, ακόμα και ασυνείδητα, μέσα από τη **γλώσσα** που μιλάμε – που **δεν μπορούμε** να γίνουμε “γυμνά άτομα”...

–Όταν βρισκόμαστε για καιρό στο εξωτερικό κι ακούμε κάποιους άγνωστους να μιλάνε Ελληνικά δίπλα μας, **ανατριχιάζουμε**.

–Όταν είμαστε για χρόνια έξω, και μαθαίνουμε κάτι κακό που συνέβη στην Ελλάδα, **ταραζόμαστε**...

–Όταν εκεί μακριά “εις την ξένην” ακούμε Έλληνες να τραγουδάνε ή να ψέλνουν ή να γελάνε ή να τιτιβίζουν, **κάτι μας σπρώχνει** προς το μέρος τους.

“Είτε με τις αρχαιότητες είτε με Ορθοδοξία, των Ελλήνων οι κοινότητες κάνουν άλλο Γαλαξία”, που τραγούδησε κάποτε ο Διονύσης Σαββόπουλος.

Αυτός είναι ο Πατριωτισμός μας, κυρία Πρόεδρε.

Αυτός ήταν **πάντα**. Αυτός είναι και **σήμερα**.

Κι αυτό **δεν** αλλάζει. Γιατί είναι **βαθιά ριζωμένος** στις ψυχές μας.

Είναι βαθύ **συναίσθημα**, ζυμωμένο σε **ιστορική μνήμη** και **Πολιτισμικές καταβολές αιώνων**. Που **δεν** μπορούμε να τις ανιχνεύσουμε. Συχνά **δεν** τις συνειδητοποιούμε καν. Αλλά **μας καθορίζουν**...

***Τέταρτο**, η Επανάσταση του 21 ήταν **“Εθνεγερσία”**, δηλαδή Έγερση Έθνους.

Ήταν **“Παλιγγενεσία”!** Δηλαδή Αναγέννηση Έθνους.

ΔΕΝ ήταν “δημιουργία” Έθνους!

Το Ελληνικό Έθνος **ΔΕΝ δημιουργήθηκε** το 1821!

Το Ελληνικό έθνος **προϋπήρχε!**

Κι επειδή **δεν** άντεχε άλλο τον Οθωμανικό ζυγό, **επαναστάτησε!**

Και άντεξε για 9 χρόνια ανείπωτες κακουχίες. Και **ελευθερώθηκε!**

Η Επανάσταση ξεκίνησε σε εντελώς **εχθρικό** διεθνές περιβάλλον και κατάφερε – επειδή **άντεξε** – να **μεταστρέψει** την πολιτική των Μεγάλων Δυνάμεων.

Δεν “δημιούργησε” η Επανάσταση το Ελληνικό Έθνος.

Το ακριβώς **αντίθετο**:

Το Ελληνικό Έθνος ξεσηκώθηκε και **δημιούργησε την Επανάστασή του**.

Η Επανάσταση υπήρξε η **υπέρτατη απόδειξη ύπαρξης** ενός Έθνους που μόνον ελεύθερο άντεχε πλέον να ζήσει...

***Πέμπτο**: το πρόβλημα των εξεγερμένων Ελλήνων δεν ήταν ο Οθωμανικός... **δεσποτισμός!** Ήταν η **υποδούλωση τεσσάρων αιώνων** στους Οθωμανούς.

Δεσποτισμός είναι ένας χαρακτηρισμός **καθεστώτος**.

Ή μάλλον ένας χαρακτηρισμός **διακυβέρνησης**.

Το πρόβλημα με τους Έλληνες ΔΕΝ ήταν η μορφή καθεστώτος των Οθωμανών ούτε ο τρόπος διακυβέρνησης του τότε Σουλτάνου στην Υψηλή Πύλη, του Μαχμούτ του Β΄.

Από την εποχή της Άλωσης το 1453 έγιναν **28 μείζονες εξεγέρσεις** των Ελλήνων (και κάποιες άλλες μικρότερες) σε όλες τις περιοχές του Ελληνικού χώρου.

Ιστορικά πρόσωπα όπως ο **Μάρκος Μουσούρος** (1503), ο **Βησσαρίωνος** (1457), ο Μητροπολίτης Πατρέων **Νεόφυτος** (1466), ο **Ιάννος Λάσκαρης** (1525), ο μητροπολίτης Ρόδου **Ευθύμιος** (1531), ο **Θεόδωρος Μπούας-Γρίβας** (1683) στην Στερεά, ο μητροπολίτης Λαρίσης και Τρίκκης **Διονύσιος** (1600), ο **Διονύσιος ο Φιλόσοφος** (1609), ο **Γερακάρης** (1696), ο **Ζήσης Καραδήμος** στην Ημαθία (1705), ο **Δασκαλογιάννης στα Σφακιά** Κρήτης (1711), ο **Νικοτσάρας και οι Λαζαίοι** αδελφοί (1806 και 1808), ξεσήκωναν τους Έλληνες και **σφαγιάζονταν** εγγράφοντας ανεξίτηλες **υποθήκες αίματος**:

Ότι οι Έλληνες **υπήρχαν και αντιστέκονταν** και επαναστατούσαν συνεχώς!

Και το πρόβλημά τους **δεν** ήταν η μορφή καθεστώτος ή η προσωπικότητα του εκάστοτε Οθωμανού Ηγεμόνα, ήταν η **Ελευθερία τους**.

Όχι ο... δεσποτισμός!

Έλεος κα. Πρόεδρε...

ΥΓ.1 Για το μεγάλο συμβολισμό του **Ευαγγελισμού** ξεχάσατε να πείτε το παραμικρό. Παράλειψη...

Όμως, το **“Καλό Άγγελμα”** της Παλιγεννεσίας **δεν “συνέπεσε” τυχαία** με την θρησκευτική γιορτή του “Καλού Αγγέλματος” προς τη Θεοτόκο για τη Γέννηση του Χριστού.

Ήταν ακριβώς το **βαθύτερο συμβολικό νόημα** της Εθνεγερσίας...

Οι Έλληνες βίωσαν την εξέγερσή τους με όρους **“Ανάστασης εκ νεκρών”!**

Γι’ αυτό και τα Ελληνικά είναι **η μόνη** ευρωπαϊκή γλώσσα, όπου η συνολική εξέγερση διαρκείας που φιλοδοξεί να ανατρέψει τα πάντα (κι όχι μόνο το... δεσποτισμό) ονομάζεται **Επ-Ανάσταση!**

Κι όχι... “περιστροφή” – (κατά το Κοπερνίκαιο **Revolution**).

Έτσι το ονομάσαμε τότε και τώρα: **Επ-Ανάσταση!**

Κι όποιος αυτό το νόημα πάει να το αλλάξει, **δεν** θα έχει καμία τύχη...

ΥΓ.2 Πηγαίνετε να πείτε στους Ιταλούς ότι το **Ριζορτσιμέντο τους** (Risorgimento – **“Αναβίωση”** θα λέγαμε στα Ελληνικά) που ξέσπασε ως ένοπλο κίνημα **τις ίδιες μέρες**, τον Μάρτιο του 1821, όπως και σε μάς – αλλά ολοκληρώθηκε **πενήντα χρόνια** αργότερα), ήταν απλώς για να αποτινάξουν το... δεσποτισμό των Αυστριακών!

Αναγέννηση του λαού τους ήταν!

Και σε εκείνους και σε μάς.

ΥΓ.3 Παρεμπιπτόντως, μεγάλη απήχηση είχαν στην προεπαναστατική Ελλάδα οι ιδέες της **Γαλλικής Επανάστασης**. Που ενσαρκώνονταν όμως, στον ίδιο το Ναπολέοντα, μια **ιδιαίτερα “δεσποτική φιγούρα”** – αφού αναδείχθηκε και Αυτοκράτορας!

Αυτό δεν εμπόδισε τους Επαναστάτες να φτιάξουν τα πρώτα συντάγματά τους, **εντόνως Δημοκρατικά!** (και **πολύ προχωρημένα** Δημοκρατικά για την εποχή τους...)

Αλλά η Επανάστασή τους έγινε κατά την πρώτη εκείνη Διακήρυξή τους:

Για του Χριστού την Πίστη την Αγία και για της Πατρίδος την Ελευθερία!

Δεν ήταν “θρησκόληπτοι” οι επαναστατημένοι μας πρόγονοι...

Αμαρτωλοί ήταν, όσο δεν πάει.

Όμως **βίωναν** την Πίστη τους, ως **αναπόσπαστο μέρος της ταυτότητάς τους**, δηλαδή της **Πατρίδας** τους!

Αυτό κάνουμε και τώρα.

Αυτή την Πατρίδα αγαπάμε.

Αυτή η Πατρίδα μας ενώνει.

Αυτή η Πατρίδα μας δονεί.

Κι άλλη Πατρίδα δεν έχουμε. Ούτε θέλουμε.

Ευχαριστούμε, δεν θα πάρουμε.

Ούτε χρειαζόμαστε “νέο Πατριωτισμό”...

ΥΓ.4 Οι Ισραηλινοί, παρεμπιπτόντως, με τον **κλασικό Πατριωτισμό** τους, έχουν κάνει θαύματα. Όπως και οι Ιάπωνες, με τον δικό τους. Όπως και οι Γάλλοι, με τον δικό τους. Και οι Γερμανοί, εδώ που τα λέμε. Και οι περισσότεροι Ευρωπαίοι. Και οι Κινέζοι. Και όλοι...

Νέο πατριωτισμό “ευαγγελίζονται” όσοι **δεν θέλουν καθόλου** πατριωτισμό!

Ξέρουμε ότι η κα. Πρόεδρος **δεν** ανήκει σε αυτούς τους τελευταίους.

Μόνο είναι λίγο “μπερδεμένη”.

Να ξεμπερδευτεί, παρακαλώ πολύ!

Και γρήγορα...

Πηγή : <https://www.antibaro.gr/article/>